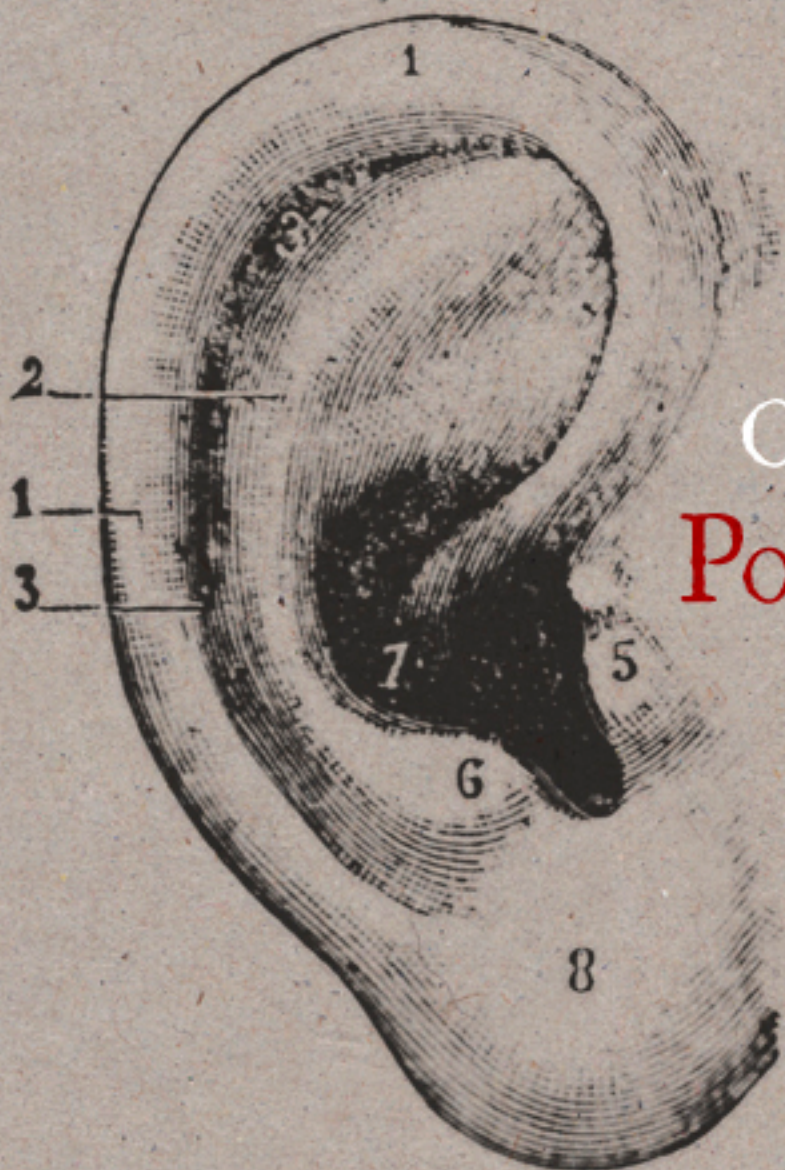

ONGEHOORD!

ONGEHOORD!
Poëziewedstrijd
2014

Fig. 98.

Ongehoord!
Poëziewedstrijd 2014

Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014
Uitgave: MUG Books 2015.
www.mugbooks.wordpress.com
Ontwerp: www.brnt.nl

ONGEHOORD!

Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014

Voorwoord

Sinds 2012 organiseert de stichting Ongehoord! een jaarlijkse gedichtenwedstrijd. De prijsuitreiking vindt plaats tijdens een feestelijke bijeenkomst in het Bibliotheektheater te Rotterdam. De bekendmaking van de winnaars wordt voorafgegaan door het voordragen van de genomineerde gedichten door de deelnemers. Na drie jaar ervaring kunnen we vaststellen dat het – gelet op de kwaliteit van de inzendingen – zonde is, dat dit de enige gelegenheid is om van de genomineerde gedichten kennis te nemen. Daarom heeft uitgeverij MUG-Books samen met Ongehoord! het initiatief genomen om de genomineerde gedichten te bundelen en uit te geven als gratis te downloaden E-boek. Het resultaat over 2014 ziet u nu op uw scherm. Wij wensen U veel leesplezier!

Bestuur Ongehoord!

Juryrapport Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014

De juryleden: Edwin de Voigt, Joz Knoop en Robbert Meijntjes

Bloed, zweet en tranen hebben de deelnemende dichters op papier gezet. Zielen werden ontleed, harten werden geopend en ook snerpende humor werd niet ontzien. Uit deze benoemingen blijkt dan ook maar hoe divers de honderden inzendingen van de Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014 waren, en wat een opgave het voor de jury was om hier een selectie uit te moeten maken.

Ieder gedicht werd door ons uitbundig geanalyseerd. De grammatica, verbeeldingskracht, opzet en dynamiek van de dichters zijn slechts enkele van de criteria waarop zij zijn beoordeeld.

Eervolle vermeldingen

De jury wil een paar eervolle vermeldingen geven aan een handvol gedichten en diens auteurs, die de top drie *nét* (maar dan ook echt *nét*) niet hebben gehaald. Voorop staat een gedicht met een rijkheid aan taal. Unieke benoemingen, prachtige metaforen en woorden als 'goesting' waarvan alle juryleden moesten toegeven dat er op dit gedicht taaltechnisch helemaal niets aan te merken viel. De reden dat dit gedicht voor twee van de drie juryleden de top drie net niet heeft gehaald, is het einde. Het gaat om het gedicht 'Stiekem' van Johan Devos, waarover lang en uitgebreid gediscussieerd is. Het merendeel van de jury vond het einde, over het missen van de trein, iets te gemakkelijk voor een gedicht van dit niveau. We willen je graag vragen om volgend jaar wederom mee te doen. Geen enkel gedicht heeft namelijk zoveel tijd in beslag genomen als dat van jou.

Schrijvers van *'De wazige moordenaar'* van Ruben Merkus en *'Lolita roept "Binnen"'* van Jeanette Jansen-Kim, ook jullie zien we graag terug. Geloof het of niet, humor was zeldzaam in de grote berg aan inzendingen. Jullie gedichten zijn door minimaal een van de juryleden beoordeeld als top drie waardig. Andere gedichten waren dit jaar helaas nog iets beter. Niet getreurd, want over jullie gedichten is ook uitgebreid gediscussieerd. Grote kans dat jullie inzendingen ons volgend jaar direct zullen opvallen.

De winnaars

De derde plaats was wellicht wel de grootste strijd van het gehele jureringproces. Voor een van de juryleden trof dit gedicht een gevoelige snaar, wat het gedicht aanzienlijk in waarde liet stijgen. Een ander jurylid erkende ruimschoots de waarde, maar had dit gedicht liever op de vierde plaats teruggezien. Er is lang over

gesproken, maar uiteindelijk moesten er compromissen gesloten worden. De jury, die bestond uit drie leden, moest tot een conclusie komen. Het was het derde jurylid die de knoop doorhakte. Ook zijn stem ging uit naar dit gedicht voor een derde plaats. De derde plaats van de Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014, gaat naar het gedicht *'Voordat ik verdwijn'* van *Hein van der Schoot*.

Hoe lang en krachtig de strijd om de derde plaats ook was, zo soepel en vloeiend verliep het proces voor de tweede plaats in deze top drie. Ieder jurylid had dit gedicht uit de zee van inzendingen individueel reeds opgevangen en genoteerd in zijn eigen persoonlijke top drie. Dit gedicht, met zijn prachtige cadans en mix van scheppingskracht en humor, was vanaf het begin al verzekerd voor een notitie in de algemene jury top drie. Slechts één gedicht vonden wij nog net iets beter dan deze, maar weet dat er over dit gedicht ook uitvoerig gesproken is.

De tweede plaats van de Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014, gaat met veel aanzien naar het gedicht *'Hoe stil toch steeds de Lente komt'* van *Martin Aart de Jong*.

De nummer één van de Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014.

'David Lynch,' is een van de opmerkingen van de juryleden. 'Het lubbert zo lekker uit je mond,' is een andere. Wat centraal staat is dat dit gedicht met zijn minimalistische aanpak een volledige wereld met een geheel eigen filosofie weet te scheppen. De jury was er dan ook al snel over uit dat gedicht, zonder twijfel, rechtmatig de eerste plaats verdiende. Wij willen je hierbij vragen om meer te blijven schrijven. Begin zo snel mogelijk maar aan je gedichtenbundel.

De eerste plaats, de winnaar van de Ongehoord! Poëziewedstrijd 2014, is het gedicht *'Aan de slechthorenden'* van *Gerard Scharn*.

aan de slechthorenden

in het land van de limousines
staat geen brandstofpomp
de wagens worden volgeladen
geduwd door lakeien of getrokken
door keizerlijke muilezels en ossen

profeten worden niet gehoord
in het land van de limousines
zijn alle vensters op het noorden
gesloten als de poolwind giert
als tinnitus in dovemansoren

in het land van de profeten
danst de derwish op wolken
en vliegende schotels uit koper
gedreven klinken als klokken
over het westvlaamse land

Gerard Scharn

Hoe stil toch steeds de lente komt.

Wanneer het ongehoord orgasme van mijn buurvrouw klinkt weet ik dat het weer zondagochtend is. De liefde in vol bedrijf. Het duurt een uur dan is de klus geklaard. De buurman staat op het balkon en rookt een sigaret.

Rook kringelt naar de wolken. Zo komt alles op zijn plek. Het is de regelmaat die leven zinvol maakt. Zij slaat haar badjas om. De kraan loopt. Is het gek dit op te schrijven nu de wereld traag ontwaakt uit een warme winterslaap?

Vogels breken stilte met gezang. Ze fluiten langs de huizen die zich rij na rij hebben opgesteld in de stad. Je moet wat met je leven doen. Uitbloeien als een paardenbloem, zaad

verspreiden op de lentewind. De straat gevuld met stemmen. De lucht is vol met pluizenbollen die zich zacht en stil traag dansend verspreiden over de dansvloer van de stad.

Martin Aart de Jong

voordat ik verdwijn

voordat ik verdwijn, zei ze
is alles verdwenen
en als ik dan verdwijn
verdwijnt er niets

we waren eekhoortjes
raapten nieuwe stoelen
en zagen burens ter kerke gaan

weet je, zei ze, wist je dat
en ik wist dat de verleden tijd
aan tafel zat

het vijf-pits-gasfornuis fonkelde in
de late herfstzon bescheen
vingerafdrukken op het wijnglas

ik ben gekomen om te zeggen, zei ze
en ik wist dat ze zou zeggen
dat ze weg zou gaan

Hein van der Schoot

Stiekem

kwistig gemorste kussen
op een met
certificaat voor echtheid
oosters vloertapijt.
flarden van goesting en aarzeling
en van uiteindelijk dan toch

bijna

gaan we dood aan elkaar,
alleen de wroeging overleeft,
en de humor als glijmiddel
voor verlegen handen.

dan

roept de tijd jouw naam.
je veegt het schaamrood
uit je herinnering en gaat.
en ik mis je alweer,
en wellicht straks ook
mijn trein.

Johan Devos

De wazige moordenaar

Een verstrooide man,
een dampende kring,
een druk station,
pardon meneer,
dat is hier niet toegestaan.

Een schommelend toilet,
een stille hijs,
een beetje deo,
niemand krijgt het mee.

Verdwenen in een waas,
veertien medepassagiers,
de stiltecoupé.

Twee kakelende wijzen,
rumoer en gezeur,
de conducteur.

Niet blij uit zijn hogere sferen verrast,
op de achtergrond een kwaad klinkende; het is ongepast.

Onprettig gestoord,
heeft hij zomaar ongehoord,
imaginair,
op klaarlichte dag,
twee vrouwen vermoord.

Ruben Merkus

Lolita roept 'Binnen'

Doet jas aan, hoed op kaal hoofd, strikt das recht,
weegt lijf en leden op een schaal

en niet voor niets
want daar is Gijs' kleine popje
ze hinkelt op de stoep
en pikt een appel
stopt zoet sappig vlees in haar mond
en lacht zo grappig
naar hem

Holle bolle Gijs hinkt op twee gedachtes
verboden waar en lust
ondertussen geilt hij
op de sproetjes op haar neus
kust pas ontloken borstjes
in dromen

maar hij moet zich bedwingen
en wachten, afwachten of ze misschien
heel misschien
als ze ietsjes ouder is
en hij nog tot klaarkomen in staat

of de voetjes van de vloer
of het vrouwtje in de dop
bij een klop op de deur
of ze roept
'Binnen!'

Jeanette Jansen-Kim

Zwijgen

Een klein kristal,
glinstert op mijn arm.
Een traan die net
jouw ooglid heeft verlaten.
De kleine druppel
water is nog warm.
stel je toch eens voor
dat hij kon praten.

Maar tranen blijven zwijgen
als het dagboek van een vrouw.
Met woorden die er niet zijn om te delen.

Die betekenissen krijgen
als geluk, verdriet, berouw.
Onhoorbaar als de kleinste druppels regen.

Een ontroerend mooi kristal
is op mijn arm neergestreken.
Een kristal met een gevoel,
dat zij niet hardop uit zal spreken.

Roland Kusters

Zij keken mij verloren aan
alsof hun denken en beminnen
een klein kind was zonder naam
die ze konden herverzinnen

Hun oude stemmen kuchten rook
hun baarden ziek en grauwer
omgeven door vergeelde smook
hun blikken kaler,kouder

Hun tanden waren klein en dood
hun handen traag, ontierend
de ogen starend, grijs en groot
vergetende meneren

Lot Bouwes

Zaterdagochtend

Vreeburg met de geur van noten en van wafels
Ik pak het visje bij z'n staart.
Alle kleuren, alle maten voelen zacht aan in de Breedstroat.
Alle geuren, alle kleuren omsingelen de Janskerk, zo groen.
Het zit weer mee, zo helder en zo blauw.
Hij laat zijn centenbak het werk doen.

geen ruk!

Terence Roelofsen

Overgave

Hoe doe je dat?
Jezelf overgeven.
Komt dan de
diepste inhoud van
jezelf door je
mond naar buiten?
Raak je dan
niet binnenste buiten?

Christiaan Dekker

Stip

Er kleeft een stip op mijn rug
zo groot en levenloos
dat ik denk: er woont niemand op

er zit een tak aan de boom – ik
volg de lijn met mijn vingers en
teken je hangende lijf in de lucht

ik schreef de zomer van honderd
nee duizenden jaren:

mijn witte sokjes met gaatjes
en jouw sterke hand die mij duwde
aan touwen wiegend
onder de boom

niet jij en jouw hangende armen
die mensen en dieren bevlekt en bezoedelt
jij die alles vergat en steeds maar
zat onder het raam
hopend dat alles zou stoppen

Er kleeft een stip op mijn rug.
ik kijk steeds maar om in de spiegel

Hoe meer ik denk dat mijn naam er staat
hoe meer ik van jou ben.

Sofie Meerhoff

Het nachtkonvooi

ver na middernacht
stopte ik
voor de geopende brug
waar schepen voeren
met staande mast
ontstoken licht
in optocht langs de binnenstad
de brugwachter erboven

als tangodansers
gleden zij
geduldig wachtend
op hun beurt
en na die pauze
mochten ze
verder zeilen
op weg met onbekende bestemming

wij bleven achter
stil getuigend
van deze
tocht
niet wetend
waar die eindigen zou
hoopvol verlangen
dansende golven

Sabine van den Berg

Hoeveel keer nog?

Ze zit naast mij
haar huid droog als een wetboek
een schriële hagedis op een warme steen
vol verwachting leidt ze mijn hand
naar het ivoor
dat ik strelend de lieflijkste klanken ontlok
die de weg naar haar niet vinden.

Met koppige ogen
weigert ze de stilte en balt de vuisten
crescendo verkracht ik het wit
gesel het zwart en stamp het goud
tot het gelakte beest
ongehoord huilt met wijd-gapende muil
maar geen verlossing raakt haar oor.

Moegelopen als een kind achter een vlindernetje
grijpt ze mijn hand en buigt weer eens het hoofd
ze hoort haar eigen snikken niet.

Hervé Deleu

Wieg me

Ieder stukje van je zachte huid,
Gekend door mij
Aangeraakt tot in je ziel.
Gedachten gevangen in een hand,
Die er zachtjes mee speelt
Streelt de haren op je hoofd
Om nooit meer op te houden.
Raak je lieve lippen met mijn mond
En sus je tranen
Ik wieg je, ik wieg je
Mijn armen om je heen
Verdween je
Ik ween nu
Alleen
Zachtjes
Ieder stukje van mijn huid
Door jou gekend
Aangeraakt tot in mijn ziel
Gedachten, gevangen in mijn hand,
Terwijl ik ermee speel
Ik streel mijn haren op mijn hoofd
Om nooit meer op te houden
Mijn lippen zoekend naar een mond
En sus de tranen
Ik wieg me en wieg me
Mijn armen om me heen

Monique Weemhoff

Visvrouw

De vrouw van de visboer
torent boven de toonbank uit
armen, borsten en heupen
waar de vissen in hun ijsbedjes
alleen maar naar op kunnen zien.

Met ferme hand fileert zij haring
tegenspartelen heeft geen zin
de makreel met of zonder kop
een stem die altijd gehoord wordt
als de bestelling wordt afgeroepen.

Een hond die mee naar binnen mag
krijgt een kibbeling toegeworpen
vast pandoer op vrijdagmiddag
de verlokking van de visvrouw
en de hond die gretig toehapt.

Zondag en maandag buitengaats
in oliepak tussen de vissermannen
vingers om een sjekkie te draaien
handen om volle netten te hijsen
'onze vis vers voor u gevangen'.

Bennie Sieverink

Slechts op die stilte rust een zegen
die aan de eigen grond ontspringt.
Er welt een lach, wie vecht er tegen?
Door ruime harten ruist een wind

van voor de vroegste kinderjaren,
nog onvoorwaardelijk bemind.
Een engel tokkelt er op snaren,
een ongehoorde stem bezingt

de krachten die ons zullen dragen,
als onze levenstocht begint.
Hoor zachtjes op de achtergrond

hoe muzikaal de tovermond
het lied der liederen verbindt
met onze nachten, onze dagen.

Chris de Valk

Een muur is hard, maar de wereld draait harder

Ongezien.

Je kunt wel een bril opzetten maar

Niemand

Die je dan garandeert dat je nooit meer

Tegen een muur op zal lopen

Je kunt wel een, je kunt zoveel

Alsjeblieft blijf geloven dat die bril die je past

je beschermt tegen drempels,

wanden en tunnels

Maar mocht je vallen en neergesmaakt

de koude vloer

tegen je gedachten voelen razen,

Sta dan zelf weer op en poets je glazen.

Loes van Hove

Zinloos geweld

De wereld keek toe
hoe ze weende en
tranen vermengd met bloed
of bloed vermengd met
ach

Ze boog haar hoofd
omdat ze brak maar
schervengerinkel klonk
al lang niet meer

De wereld keek toe
hoe ze zich onderwierp en
gegil gehuld in stilte
of stilte verweven met
ach

Ongehoord!

Mariska Susebeek

Stem

Hoe we – hoogtepunten –
samen naar super 8-films keken
met wakkels, een wankel scherm,
het brommen van de projector
soms keken vrijers mee
naar het leven dat er vóór hen was

hoe ik voor het eerst
zonder projectorgeluid
in mijn eentje kijk
naar gedigitaliseerde schijfjes tijd
gered van de vergetelheid
ik kijk naar mij als meisje

hoe zij over het beeldscherm beweegt
haar lippen lezen lukt niet
wel haar ogen: “Hoor mij,
hoor toch wat er in mij strijdt”
haar taal nog ontoereikend
om het ongezegde te verwoorden

hoe ik – de camera al lang buiten gebruik –
het geluid dat in mij huisde vond
speelde met woorden op weg naar buiten
mijn eigen stem durfde te volgen
mij met steeds meer ruimte uitte

hoe ik word gehoord

Karen de Boer

Hoor mij

De waanzinstilte
In het moment voorbij
Wolkendriften omhelzen
Mijn gedachten
Geluidloos wensend
Onderkoelde kreten
In de tuin der zuchten
Wanhopig niet gehoord

Het alleen zijn
Keer op keer verwoord
Door harde paukeslagen
Gegrepen door de wind
Als in een lentebries
Of herfststorm daargelaten
Verdwenen in het niets
De niet-gesproken zinnen

De woorden wel gezegd
Begraven achter onbegrip
Zo alleen en samen zweren
Tegen heel de wereld
Conformisme is
Hier niet of nooit
Gezien de ruimte mist
Alweer ongehoord

Krista Middel

Ongehoord

Tenslotte liet hij zijn krant iets zakken
en mompelde gapend: 'Zei je wat?'
Zij die uitvoerig gesproken had
over leven, dood, dat soort ongemakken

voelde haar lippen zurig verstrakken;
zou ze hem slaan met het dienblad
van achter terwijl hij daar zo sloom zat
of zou ze toch de deegroller pakken

om het verschil duidelijk te maken
tussen haar boodschap en zijn gehoor?
Dan zou zijn begrip misschien ontwaken,

maar waar had ze hem nou eigenlijk voor,
betrouwbaar op de bank als vast baken?
Dus zei ze: 'Niets schat, lees rustig door...'

Paul Marius Borggreve

Stolpersteine

In onze straat liggen drie struikelstenen.
Erover vallen kun je niet.
Misschien zul je je tred vertragen
als je daarop de namen van mensen ziet
die hier woonden en die verdwenen.

Louis en Flora Coster. De heer Meyer Kalf.
Meegesleurd. Opgesloten in een veewagon.
Op weg naar Mauthausen en Sobibor.
Daar kwamen ze om.

Het gebeurde zeventig jaar geleden.
Louis. Flora. Meyer.
Hun namen blinken in het zonlicht.
Zie ik een glimp van hun gezicht?
We mogen hen niet vergeten.

Kees van Kempen

Hemellichaam

In alle ogen werd jij gehoord,
de kus in een volle morgenzon.
Een passend woord, nog nat –
te drogen op jouw torenbalkon.

Was ik maar jouw horizon, jij riep
nog: werp jezelf dapper omhoog.
In een adem tot aan de binnenkant
van je huid – tot in je gebeente –

tot aan de toppen van de bomen
die reiken naar de valk, om het
uitklauwen van een vallende ster.
En vlak voor ik weer verdween

veterde jij een dieper heengaan
aan een zacht ruisen, aan een mond
die blijft zoeken naar de draagzin
in mijn zwervend hemellichaam.

Karin Dee

Augustus

Uit de kraan van het huis
waar ik in opgroeide
druppelt mijn herinnering

Ik voel mijn blote voeten,
het kippenvel op mijn armen
en mijn tenen, plakkend aan
de tegels van mijn laatste zomer

Ik heb de kraan deze week al zeven
keer dichtgedraaid, hoewel
ik weet dat hij zal blijven lekken

Als ik alleen ben zet ik met opzet
alle deuren een beetje open, zodat
ik weet dat als ik wegga, het huis
niet nogmaals overstroomt

Jante Wortel

Ongehoord!

Onlangs zat Antonini Kakkerlak uitgebreid te kakken
Toen hij plots gestoord werd door het gejakker van twee slakken
Vol schaamte voor het geknetter en een lucht die zurig rook
Riep de kakkerlak rap hees: 'Ik ben niet lekker, excuses, al drie dagen aan de rees'
De twee slakken moesten lachen en antwoordden: 'wij ook'

Thomas van der Ham

Ik hoor aan jouw zijde

in het ziekenhuis zit een oude man
al vijf dagen leest hij hier een boek
na het eerste bezoek arriveert hij
en hij blijft tot het 's avonds opnieuw bezoek is
hij zit hier en leest zijn boek
zo nu en dan bestelt hij wat te drinken
maar niet vaak
de man met het boek is zuinig
aan zijn rimpels lees ik zijn leeftijd af
al lacht hij als een vele jaren jongere man
hij lacht niet veel
hij wacht
de zesde dag volg ik hem
hij bezoekt zijn vrouw
een vrouw met zilveren haren en felblauwe ogen
hij kust haar
pakt haar hand
en zit aan haar zijde terwijl zij praat
ze vertelt hem over de fysiotherapie en het eten
over de vriendelijke zusters
en de gemene
na zeven kussen
en een kruisje op elkaars voorhoofd
vertrekt hij zodra de zuster dat vraagt
ik volg hem
zie zijn glimlach veranderen in gemis
buiten stapt hij een Twingo in en rijdt weg
en ik weet
dat hij er morgen weer zal zijn

Sophie Bos

Sylvia

Eigenlijk wilde ze
nog vele mannen kussen,
misschien wel harten breken.

Dagelijks betrapte ze zichzelf
op het dagdromen over losgeknoopte
overhemden en kinnen met stoppels.

Haar verwarde haren verrieden
speelse gedachten terwijl ze
blanco voor zich uit staarde.

Soms krabbelde ze wat
met een afgedankt potlood,
de stompe punt gaf vaak lichte lijnen,
bijna net zo wit als het papier zelf was.

Op de overige dagen
werkte ze in de supermarkt
en zwaaide ze
naar de passerende buurmannen.

Lynn van Ewijk

Wandeling nabij Olst

't Is saai hier langs de IJsseldijk terwijl ik naar de IJssel kijk.

(Vanzelf denk ik aan Willemijn
met name aan ons samenzijn
in het hotel De Cherubijn.
Met achter 't paarse rolgordijn
een zeer fraai uitzicht op de Rijn.

Marleen -uit Krimpen- bleek te gek:
haar gave huid met moedervlek
exact op die intieme plek;
alsook, vanuit haar slaapvertrek
een zeer fraai uitzicht op de Lek.

Met Irma trok ik hartenaas:
een huis aan 't water! Maar helaas
de muggen waren er de baas.
Toch, achter meters horrengaas
een zeer fraai uitzicht op de Maas.

Het mooiste lijf van allemaal
had Annemiek. Zij danste paal
en stripte in een proeflokaal.
Men had daar, zij het marginaal
een zeer fraai uitzicht op de Waal).
De IJsseldijk wordt IJsselkade.
Verveeld sla ik de IJssel gade.

Loek Smit

woorden zonder jas

De leeftijd haalt me geluidloos in
als gast voor lange tijd,
loopt me zelfs voorbij
wanneer tevergeefs mijn schaduw spreekt
met lege stem
die je eigenlijk voorbij zou moeten lopen
om daarna terug te keren,
want je wilde begrijpen
wat je destijds niet kon verstaan.

Blaffende gezichten echter
hadden toen al klank noch moeite gespaard,
maar hun verdwaalde woorden konden desondanks
de oren niet bereiken.

Jan Prins

Bevroren situatie

de contouren waren zichtbaar
sierlijk van stoepkrijt
begrensd door wat er lag

de wegwerpoveralls gaan in de vuilcontainer
wat nog blijft is een cijfer op klein statief
misschien voor een huls of omhulsel

de straat als plaats delict
ook tref je er een snackbar aan
je bestelt er nog steeds een patatje oorlog
je kunt er afrekenen
zonder een woord te wisselen

maar doet 't er eigenlijk wel toe
de tekening trekt in je kleren
en ontdooit niet
ook al was je het wit

Bert Struyvé

Omringd door stilte

hier, omringd door stilte slaap ik
verbonden aan een tijd van aarde
ik schrik, als iemand weleens stopt
mijn naam in zijn gedachten leest
en hem verleent een soort van waarde

dan denk ik graag dat jij het bent
dat je besloot om langs te komen
en uit verveling, of gemis,
jij mij eens toelaat in je dromen

je hoeft ook niet te huilen, kind
noch urenlang bij mij te blijven
jouw adem, hij alleen zou vullen
mijn koude, lege winternachten

hier, omringd door stilte slaap ik
verbonden aan een tijd van aarde
zoals de tulpen wacht ik op je
zoals tulpen
die op hun allereerste lente wachten

Michelle Andon

l'avenir perdu

neen mevrouw dit is coma
hij hoort u niet
hij ziet niets meer

maar ruiken dacht ze
ruiken daar was hij toch
al die tijd zo goed in geweest

dus dopte ze rijkelijk haar zakdoek
in een potje lavendelwater en inderdaad
de provence brak voor hem open

eerst traag en onzeker
wat aarzelende kleuren
een strakke zon toch

nadien de krekels snerpend luid
gevolgd door paarden
van wel duizend hoeven

een niet meer te stoppen geluid
tot zijn hoofd een windmolen werd
van op hol geslagen gedachten

waarin het aan niets meer ontbrak

Paul Vincent

Vissenkom

er zwommen eerst drie goudvissen
in dit gedicht

nu zwem ik alleen

ik zocht het goud in het oranje
ik zocht mijn woorden in hun bellen
ik zocht mijn adem met hun kieuwen
ik dacht wat ik niet kon vertellen

ik brak de stilte
met een gil
ze zwommen weg
ze zwommen weg naar open zee

de scherven zonken naar de bodem
van mijn blad

Jolanda Oudijk

Werelds

Je zegt ga met me mee
naar 't eind van de wereld.

Ik sluit mijn ogen en zie
betonplaten, asfaltbanen,
stroken zand en kleiplateaus,
bergen van ijsschots en scheve
rotsformaties, huizenhoog
en laag aan wolken krabben.

Ik verstop mijn neus in jouw haar
ruik bossen van frisse lucht,
zeeën van vluchtig water
en vlaktes van vaste grond.

Glad, nat,
dor, plat,
hol, bol.
Alles tolt, ik sta paf.
In mijn oren ruist gefluister,
kraakt de donder in hard gelach.

En dan...

Ongehoorde stilte.

Het is te veel, maar ik zeg 't toch:
De aarde draait om jou.

Gert-Jan van den Bemd

Ongehoord

Ik heb gevraagd, gesmeekt, gebeden
Ik leef nog steeds in het verleden
Want je hebt me niet gehoord

Ik heb gesproken zoals Brugman
Gezegd dat ik niet zonder jou kan
Maar je hebt me niet gehoord

Ik ben wanhopig, zo gebroken
Want er is nooit echt gesproken.
Mijn verhaal is niet gehoord

Ik heb slapeloze nachten
Ik zal mijn leven blijven wachten
Totdat jij me hebt gehoord

Ik ben je dochter – zal dat blijven
Daarom wilde ik je schrijven
Waarom ben ik niet gehoord?

Ik heb geschreeuwd, gevloekt, gefluisterd
Ik hoop nog steeds dat je ooit luistert
Anders blijf ik ongehoord

Anne Roozeboom

ideaal

Als ik mag kiezen
wil ik een walvis zijn
Of een groot landhuis
dat ergens in England
op een glooiende heuvel
staat
waar driemaal per daags,
met de wetten van de dag
gezinnen onder drinkgelach
aan een eettafel zitten

Of een gigantische octopus
die met al zijn armen
de broodhongerige kinderen
in de wereld voedt
vanaf een strand,

Die na gedane zaken
terugkeert naar dat huis
in Engeland,
aanschuift met de dag
en vervolgens
alles met de walvis
en haar kinderen
dit gedicht probeert
te vergeten

Stefan Loeffen

Kleurloos

woorden waaien zuchtend weg
als blad van bomen in de herfst
ontkleurd ontzield en ingeteerd
dwarrelen ze ongezien uit beeld
woorden van bordkarton
mislukte afdruk van mijn binnenkant

ik wring gedachten uit mijn kern
door mijn keel de wereld in
zonder hoop op een ontmoeting
of enige weerklank

je vindt me afstandelijk
maar hoe wil je me begrijpen
huilen houden god en avondzon
het blijft bij kleurloos bordkarton

deze woorden zijn niet wie ik ben
ik verstom
fundamenteel ongehoord

Jan-Willem Klomp

Dovemansoor

Spreek maar niet tegen mijn
Verdoofde grote oren
Jouw goedbedoelde woorden
Blijven helaas ongehoord

Fluisteren roert ook al
Geen verdord trommelvlies
Suist nagenoeg nauwelijks
Langs een lamme zenuw

Luisteren wil ik wel, maar
Donder en bliksem maken mij
Zo ongekend chagrijnig
Alles is toch al eens gezegd

Met mooiere woorden
Zelfs en in eender welke
Moedeloos klinkende
Treurfrequentie dan ook

Liefst is je te lezen in
Lange sierlijke brieven
Die ik telkens opnieuw
Mijzelf kan voordragen

In verlaten bezadigde tijden
Ik vul zelf wel aan wat er
Nog niet tussen de blanke
Onbeduidende regels staat

Walther Bormans

de bedelaars tanden zijn geschoren

zonder armen is de bedelaar vleugellam
maar hij heeft ze niet meer nodig
zo is besloten

wellicht strekt hij nu zijn ongewassen voeten uit
geen passant die ze wil kussen
blind van het hoofdschudden

zo'n bedelaar kijkt wanhopig naar boven
hij richt zich tot het torentje
daar wordt veel gelachen, vrolijkheid maakt gul

maar het lachen is niet van plezier
het is van de besparing waarmee
de bedelaars tanden zijn geschoren

vanuit het torentje schalmt een opgewekt geluid
'Zie je wel, er zijn geen armen meer!
'Maar geef de bedelaar zijn vingers terug en zeg hem
'dat hij zich gelukkig prijst.'

Arjan van den Haak

Zeg maar 'Ongehoord'

Het moet een goedschiks recht zijn
voor de mens van louter zwijgen,
dat iemand zijn woorden hoort
in taal die meer treft dan zegt.

Zwijgend tasten naar verbeelding
in een gedicht dat nooit wordt verteld
en voor de spiegel de ruimte laten
waar men zichzelf verwoord

waarin het zwijgen de grens beseft,
de schuchterheid zich te uiten.
Die weet dat er geen loflied mogelijk is
zolang hij niet wordt gehoord.

Lea Wuyts

verlaten

het huis is verlaten
de man en de vrouw verdwenen

op de tafel nog gedekt
de resten
van wat eerst een feestdis was
het kapotte raam in de woonkamer
klappert een escape in de wind
de gordijnen wiegen mee
gesloten

ergens klinkt het klagelijk miauwen van een kat
buiten
of misschien diep binnen
in het geraamte
van het huis
het wegstervende geluid

een verloren leven
door niemand gemist

Sietske Boer

afwijking

precies zoals voorspeld kwam vandaag
om twintig over zes de zon op, ook viel de krant

rond acht uur in de bus, maar morgen niet, nooit
op zondag, de krant natuurlijk en altijd fluit er

in de lente wel een te vroege merel, ergens
moet god weet waar een onuitputtelijke voorraad

zwarte vogels zijn dacht hij en dat alles klokvast liep
hoe vaster alles loopt hoe dichter bij de sloop!

maar nooit eerder hadden zijn nochtans modieuze
halfhoge winterlaarsjes waar hij zoveel

van hield als een verdubbelde mond van Munch
aan het bed op het tapijt gestaan

Martin Carrette

Ongehoord

Ergens tussen licht en donker.
In het schemer van verzet.
Dirigeer je het Adagio.
Op het ritme van de wens,
dat er niemand op je let.

“Ik ken je,” zegt de man,
“maar herinner me je niet”.

En buigend achteruitgelopen,
verlaat je, onhoorbaar, het toneel.

Zittend op je voetstuk,
herschrijf je de muziek.
De toonhoogte wijzigt.
Van klein en ingetogen,
naar ongehoord zichtbaar,
hoorbaar uniek.

En dwars door het schemer,
van de onvervulde wens.
Dirigeer je het Allegro.
Als schreeuwend verzet,
ongehoord intens.

“Ik herinner me je,” zegt de man,
“maar herkende je niet.”

En buigend achteruitgelopen,
verlaat hij, onhoorbaar, het toneel.

Mariola Dirkwager

Nakomertje

Hoe je wroeging tegen vroegte voelde
een hekel had aan kou
en het geloei van koeien
in laaghangende mist
vage herinneringen
aan je jongste broer
die ruim vijftien jaren ouder was
zijn vaak verstikkende blik
eindelijk afgewend
jouw bestaan ontkennend
als je mooie moeder de fabels over vader
weer uit je sloeg
terwijl jij zag dat hij
vreemde wijven woest betaste
met meer dan zijn geile ogen
alleen

zwijg je
omdat je de rottende geur
van botte leugens en listig bedrog
die uit de mantel der liefde sijpelden
niet meer verdraagt
je schijt hebt
aan koude kak
en andere idiote ideaalbeelden?

blijft het vergeten kind
ongehoord?

Marco van der Bij

Ongehoord! De jammermannen.

Lammeren zijn zij, de jammermannen.
Naar het offerblok geleid door liefde
met open ogen en vertroebelde blik
een lustig gemoed en zonder rede

Eenmaal voor het altaar
deelt de vrouw hem mede
hoezeer hij haar griede
toen hij dacht met zijn pik.
Nu is zij de wrede.

De liefde leidt hen
één voor één
maar allemaal
van het goede naar het kwade
en blijkt alleen de beul loyaal
met zijn eeuwige genade.

Inge Sanders

De verloren toren

Vandaag blies ik hoog van de toren.
Ik briede, ik leunde,
ik zuchtte, ik kreunde,
mijn hete adem
verwarmde de hitsige hei.

Op grote hoogtes verloor ik mezelf,
in de armen van paarse berken,
die me sussend wiegden,
terwijl meedogenloze zwaarden
me liefdevol doorkliefden.
De punt van het zwaard
bevrijdde het beest.

Zo bevocht ik de zevenkoppige draak,
op de spits van het luchtkasteel,
de strijd bij voorbaat verloren,
terwijl ik me liet doorboren
fluisterde de wind in mijn kriebelend gehoor:

'Wie zichzelf niet verliest, zal zichzelf nooit vinden.'

-Ongehoord.-

Eveline Jordens

De brief volgt

De dagen gaan oorverdovend voorbij
Een brief schrijven zit er niet in
en bellen gaat niet

de woorden die
ik zou willen zeggen
zijn nog niet gevormd
als ik met je praat

Spreek een andere taal

Vele koetjes en kalfjes
edoch de mist in mijn hart
zal overheen gestapt worden
en laag blijven hangen

En de leegte...
Het zwarte gat in de toekomst
als één van ons zal sterven

Daar spreek je niet over
door de telefoon
Vandaar dit kattedelletje

De brief volgt

Pieter Drift

Voor jou,

omdat je wilde ogen krijgt
als ik teveel gedronken heb
elke middernacht
je broers
je zusters
telt,
als lege flessen
en nomaden,
omdat ik al jouw handen ken,
je broers gescheurde lakens en
je zusters wilde ogen.

Irene Siekman

Mei 1985

Naar binnen gevreten woorden vielen
aan de voeten van oorloze overwinnaars
de schaduwen van schimmelloze huizen
lieten me in de wollen val dansen.

De lijnen liepen ineens scherp getekend
De hoge woorden braken uit
bevrijding smoorde de liefde
niemand begreep dat nog dat jaar

De kleuters van die meimaand
dragen nu de pakken van het succes
de revolutie van het woord
is alleen in oude geheugens opgeslagen.

José van Rosmalen

Thuisfront

De verlatenheid van mijn straat heeft iets vreemd als ik het ouderlijk huis nader, onze hond staat achter het hek, hij blaft of kwispelt niet meer. Zijn ogen fixeren zich op de mijne, een spiegel uit een verleden tijd, ik kriebel hem onder de kin, zijn bovenlip trilt, de zaken veranderen hier en hij weet dit. De voordeur staat open en het gordijn beweegt heel subtiel, alles wordt gezien, zeker weten. In de gang geurt de koffie en moeder zit in de zetel de handen gekruist, een zekere gelatenheid. Ik doe luchtig en vertel over de grote stad, de stad van mijn dromen waar de kansen zich aanboden maar ze ontglipten me, niets veranderde, hou ik al vele jaren stil. Onze hond kent zijn plaats, naast de kachel, op één meter van de plaats waar de bezorgdheid nog steeds elk detail van mij bestudeert. Ruimte heb ik nodig om niet na te denken, om niet te voelen wat zo lief dichtbij is en steeds verder weg drijft. Het gordijn is nu volledig opzij geschoven als ik op de straat nog even om kijk, hij springt of jankt niet meer maar doorprijemt met één blik mijn droge keel.

Erika de Stercke

Nachtschade

Met je hoofd gebogen
rook je op de rand van het bed
bevonden vonnis weg,
ademruimte verdampt
teennagels opdringerig
te roze gelakt
onzekerheid verzegelt
in een voorkomen
dat niemand kent
ik schraap een verloren halssnoer bij elkaar
raap de parels rond jouw voeten
je tenen krommen
wanneer ik je rug streel,
minuten hier vandaan
vertrekt straks een vergeten huwelijk
van je gestifte lippen
beamen doet hier niemand,
de nacht laat het waken
aan de dag over
de eenzijdigheid van dit alles
weerkaatst
af en toe in
een luisterend oor

Laura Mijnders

De liefde is nergens

De straten weten nog hoe we klonken
dronken, en onbehoorlijk lam
Van geluk, van elkaar
Troostende handen, warme adem in mijn haar

High op de drugs
maar meer nog op onszelf
Onbeheerst verlangen, alles kwam vanzelf
Jij hield mij overeind, letterlijk
kuste alles weg
redde mij
prinselijk, maar zorgelijk

Toen was liefde ergens
bij mij binnen, pijnlijk diep
Je ging, kwam altijd terug, en liet me weer alleen

Ik vlucht in jou en jij van mij
naar vrijheid voor je tranen
vertrouwde kameraden
Maar blijf vandaag, neem al de vrijheid van mij
Laat maar stromen
je bent eenzaam, we zijn het allebei

Liefde was ergens, nu alleen stilte
Gedeeld verdriet, perfecte tragiek
onbeheerst verlangen naar jou
Ik ben bang, ongehoord lam
lig ik ergens, geen idee waar
maar de liefde is nergens

Stephanie Reedijk

Het meisje van de boekenwinkel

Het liefst wacht zij tot ieder slaapt, slaat dan de deken aan de kant, schuift zacht uit bed (laat haren los, ongekamd) klimt traag langs regenpijp omlaag
gunt daarbij de verlate nachtwandelaar een kijkje onder haar fladderend gewaad
blootsvoets bewandelt zij de straat
armen voor zich uitgestrekt, spiekt stiekem door spleetjes van stijf dichtgeknepen
ogen richting einde van de laan, waar haar oude kleuterschooltje staat.

Zij zoekt de vuilste woorden, al die tijd verborgen in haar hoofd, nog vers en
ongehoord en schildert zij met trage halen in schuinschrift vol lange lussen op de
muren

(kut en lul is neuken, meester arend is een uilenkop, wie dit leest stinkt uit zijn bek)

En dan tevreden terug naar bed.

Heidi Koren

schaamte

het rood op mijn wangen
bedekt mijn gezicht
de trilling van mijn spieren
doet mijn vingers bewegen

plots een klap
een besef
ik treed uit mijn lichaam
en kijk naar mezelf

de weg van het leven
kent verschillende paden
de beleving hiervan
is voor ieder uniek

mijn verleden
liep langs vele rotsen
ik heb mij bezeerd
maakt mij dat geketend

mijn voeten bewegen zich
ik kijk je aan
eindelijk
zonder schaamte

Fleur Hagi

sneeuw

stilte viel in koud wit licht van de sterren op de straten
de zon had half de maan en had haar half verlaten

winter maakt alles anders
je keek naar boven
verborg bevroren waterlanders

je huilde om je leegte
je onderkoelde geest
je kouwe hart dat was verstard

je start bij het prillste begin
je naam door naamloosheid verdreven
als je weer begint aan een nieuwe zin

zo dwaal je in gedachten
langs plaatsen
waar je toch nooit gelukkig bent geweest
waar nu de echo's van toen je te hard lachte
en het gepraat
nog weerkaatsen

en ik verstomd door weerzin
gedichten op jou
als sneeuw laat zweven

Chris Bellekom

Altijd bij mij

Onder hoge, oude bomen
Boven kleine sprietjes groen
Zal uit jou een roosje groeien
En duizend blaadjes open doen

Zodat ik altijd even zien kan
Dat jij nog steeds bij me bent
Dat ik altijd terug kan komen
En dat jij me dan een groetje zendt

Ik weet dat wat er ook zal komen
Nooit ben ik echt zonder jou
Jij zit heel erg diep van binnen
Omdat ik zo veel van je hou

Zo weet ik dat daar in stilte –
Wanneer ik jou het meeste mis –
Zich jouw woorden zullen vormen
Omdat jouw stem in mij is

Marthe Goudsmit

Mijn hand

Eens hoorde ik een jongen tegen een meisje zeggen
je bent zo lief en zacht en rond
door jouw ogen is leven leuker
en ik aanbid de woorden in je hoofd en
je mond

Alles bevindt zich in wat jou maakt
tot het middelpunt van mijn wezen en
in spijt moet ik de blindheid van de wereld
toch aanschouwen
de aarde draait nou eenmaal
om iets anders rond

Ik kijk naar je haren en je gezicht en
het kan me niks meer schelen
wat ik dicht
want
mijn hand ligt op jouw kont.

Koosje de Ridder

